

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X (C-47/17), X (C-48/17)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, zmienionego przez rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania w sprawie ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie na podstawie art. 21 lub art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, które, po przeprowadzeniu niezbędnych czynności sprawdzających, udzieliło na ten wniosek odpowiedzi odmownej w terminach przewidzianych w art. 22 lub art. 25 tego ostatniego rozporządzenia i do którego następnie skierowano wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na mocy wspomnianego art. 5 ust. 2, powinno dolożyć wszelkich starań, w duchu lojalnej współpracy, aby udzielić odpowiedzi na ten ostatni wniosek w dwutygodniowym terminie.

W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie, nie udzieli w tym dwutygodniowym terminie odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, dodatkowa procedura ponownego rozpatrzenia zostaje ostatecznie zamknięta, w związku z czym wnioskujące państwo członkowskie należy z upływem wspomnianego terminu uznać za odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, chyba że posiada ono jeszcze wystarczająco dużo czasu, aby móc złożyć w wiążących terminach przewidzianych w tym celu w art. 21 ust. 1 i w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 ponowny wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-93/17) ⁽¹⁾

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Obowiązek odzyskania – Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie – Przedsiębiorstwo, które wykonuje jednocześnie działalność cywilną i wojskową – Niewykonanie – Podstawowe interesy bezpieczeństwa państwa członkowskiego – Artykuł 346 ust. 1 lit. b) TFUE – Kary finansowe – Okresowa kara pieniężna – Ryczałt – Zdolność płatnicza – Współczynnik „n” – Czynniki leżące u podstaw oceny zdolności płatniczej – Produkt krajowy brutto – Ważenie głosów państwa członkowskiego w Radzie Unii Europejskiej – Nowe zasady głosowania w Radzie

(2019/C 16/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele): A. Bouchagiar i B. Stromsky, pełnomocnicy

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele): K. Boskovits i A. Samoni-Rantou, pełnomocnicy

Sentencja

- 1) Nie podjąwszy do dnia, w którym upłynął termin wyznaczony w wezwaniu do usunięcia uchybienia wystosowanym w dniu 27 listopada 2014 r. przez Komisję Europejską, wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Grecja (C-485/10, niepublikowanego, EU:C:2012:395), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Od Republiki Greckiej zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 294 000 EUR za każdy okres sześciu miesięcy począwszy od ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Grecja, C-485/10, niepublikowanego, EU:C:2012:395).
- 3) Od Republiki Greckiej zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 10 000 000 EUR.
- 4) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-171/17) ⁽¹⁾

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywa 2006/123/WE – Artykuły 15 – 17 – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Krajowy system płatności mobilnych – Monopol

(2019/C 16/10)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i H. Tserepa-Lacombe, pełnomocnicy)

Strona przeciwna: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wprowadzając i utrzymując w mocy krajowy system płatności mobilnych, uregulowany w nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (ustawie nr CC z 2011 r. o krajowym systemie płatności mobilnych) oraz w 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (dekrecie rządowym nr 356/2012 w sprawie wykonania ustawy o krajowym systemie płatności mobilnych), Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 15 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym oraz art. 56 TFUE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.